

Daf Hayomai Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

כ"ג אב

משניות מבוארות * מסכת פרה פרק יב

היט בכנף בגדו כדי שלא יטמא מן הקדרום, והוא מזה עלים על הקדרום אף על פי שיש עליו מי חטאת כדי שיהיה, מכל מקום אלא שטור, ואינו נטמא משום נושא מי חטאת, הואיל וכבר נעשה מנותן, כמה יהא במים ויהיה בהם כדי הנית כדי שטיטול ראשי גבועולו על אבוב וזה, חוץ ממה

(שם ט) והנה הטהור על הטמא", שהיא מתפון לו. נתפון להזות על כלים שהיו לפני הוזה על הדגדון או שנתפון להזות על כלים שהיו בצדדיו, שלפניו הנית כשרה. דגדדיו חשיב כלפניו. מוין על האדם מדעתו ושלא מדעתו, אפילו בעל כרחו, דבעינו פנת המזה ולא המנות, ובתוספתא בין על כוין ישן, מוין על האדם ועל הכלים ואפילו זה מאה, ולא בעינו והזה האדם בפני עצמוה לכל איש ואיש, או לכל כלי וכלי, אלא צריך שיתגיע טפה לכל אחד ואחד (המארת ישראל).

ג נתפון להזות על דבר שהוא מקבל טמאה והזה על דבר שאינו מקבל טמאה, אם יש באבוב, לא ישנה. על דבר שאינו מקבל טמאה, והזה על דבר שמקבל טמאה, אם יש באבוב, ישנה. על האדם, והזה על הבהמה, אם יש באבוב, לא ישנה. על הבהמה, והזה על האדם, אם יש באבוב, ישנה. המים המנטפים, כשרים. לפיכך הם מטמאין לשם מי חטאת: ד המזה מחלון של רבים ונכנס למקדש ונמצאו המים פסולים, פטור. מחלון של יחיד ונכנס למקדש ונמצאו המים פסולים, ח'ב. אבל כהן גדול, בין מחלון של יחיד בין מחלון של רבים, פטור, שאין כהן גדול ח'ב על ביאת המקדש. מחליקין היו לפני חלון של רבים ודורסין ולא נמנעו, מפני שאמר, מי חטאת ששעשו מצותו, אינן מטמאין: ה' אוהו זה הטהור בקדרם הטמא בכנפו, מזה עליו. א' על פי שיש עליו כדי הנהיה, טהור. כמה יהא במים ויהיה בהם כדי הנהיה, כדי שטיטול ראשי גבועולו ויזה. רבי יהודה אומר, רואים אותם כאלו הן על אבוב של נחשת: ו המזה באבוב טמא, אם יש בו בכפיצה, המים פסולים, והניתו פסולה. אין בו בכפיצה, המים קשרים. והניתו פסולה. ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפילו זה מאה: ז הטהור לחטאת שנטמאו ידיו, נטמא גופו, ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפילו זה מאה: ח לגין של חטאת שנטמאו אחריו, נטמא תוכו, ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפילו זה מאה. הזוג והענגבל, חבר. כוש של רובו, לא זה לא על הכוש ולא על הפיקה. ואם הזה, מזה. של פשתן, חבר. עור של עריסה שהוא מחבר לפיקות, חבר. המלכן, אינו חבר לא לטמאה ולא לטהרה. כל ידות הפלים הקדוחות, חבר. רבי יוחנן גן גוריי אומר, אף החרוקות:

הטהור, דלשאר טהרות נטמא אחריו לא נטמא תוכו, הזוג הפעמון והענגבל הפטיש שבחוף הפעמון שעל ידו משמיע קול. הן חבר, ואם היה על אחד מהן חברו טהור קבל אחד, כוש של רובו פלך ששון בו גמי ששון על ממנו מחצאלות, לא יזה לא על הכוש הפקל שבאבמכו לבדו, ולא על הפקה היתו הקפפור העב שבו קשמישין אותו בסוף הכוש כדי להכבידו לבדו, אלא צריך להזות על כל אחת מהן, מפני שהרגילות להפרידן זה מזה. והרמב"ם פרש לא יזה על הכוש ועל הפקה אלא על הברזל שבראשו עניאזר עליו מוין, מפני שהוא עפר הקלי ועלה ההזאה לכוש ולפקה. ואם היה על אחד מהן בלבד מזה. וכן הפלך של פשתן שטווין בו פשתן, הני חבר שדרכו להיות הפקה מחברת בבשו. וכן עור של עריסה קשמישין בעריסת טיגוק שהוא מחבר לפקות בטבעות הקבועות בעריסה, הני חבר, שדרכו של העור להיות מחבר בעריסה. המלכן כמין קעורות של עץ קשמישין תחת רגלי המטה כדי שלא יקבד ורגלים מלחלוחית הארץ וכן אינם מחברים לפקות. אינו חבר לא לטמאה שאם נטמא זה לא נטמא זה, ולא לטהרה שאם הזה על אחד מהם לא נטהר הכל. השני. כל ידות הפלים הקדוחות שיש חור בידי של הקלי והברזל וכנס לתוך בפת יד כגון פלמים, הני חבר. רבי יוחנן גן גוריי אומר אף החרוקות, היתו אף ידות הפלים שהם חרוקות וחדות כבראשיהן ומכניס חרזן בראש הקלי, כגון בית יד של רמת, הם גם נחשבין חבר להקלי.

ט המים שבנקבל טלים שדרכן להוליד בקה פרות או זכלים על התמור והם מחברים זה בזה, והמטה של טרבל, כלי בעל חיות ודשין בו התבואות, וקרו של לביה קרון שהוא עשוי במטה של מתי הנקרא לביה. וקוריון בעמון את המה שלא יפלו. וקוריון של יוצאי דרומים קרויה הממה וזהו הממליות בהם מים לשותו, והן עשויין חליות כממה קרנות שנתחבים זה בזה כדי לתארץ שטוב וסופו להפטר, לא אבוב מבור מוק, ושלת של המפתחות, ושל המכוסים שהבוכים נשקל אחד לשני, כדי שלא יאבדו הבגדים הקטנים, והבגד שהוא תפור בגלאים, שמי תחיות לבגד גדך זמר שפתרן בחושי שפתן וסופו להפטר, כל אלה הם חבר לטמאה, אם נטמא אחד נטמא השני, ואינו חבר לטהרה שאם הזה על אחד מהם לא נטהר השני, כל מקום שאתה שומע חבר לטמאה ואינו חבר לטהר אין זה אלא גוריי מדברייהם (דברייהם), ולכן נקט לחמרה בשתייהן. * כסוי מיחם כסוי קומקום של נחשת שנתממים בו המים שהוא מחבר לשלשלת, בית שאם נטמא הכסוי נטמא המים ואינו חבר להנהיה, שאם היה על המיחם לא טהר הכסוי. בית הלל אמרים היה על המיחם הזה, הני נטהר גם הכסוי, דהמיחם עקר הקלי והכסוי פגדיו רוב פמים, אבל הזה על הכסוי לא היה לא הטהר המיחם. הכל כשרין להזות אפילו ישראל גרל, כגון שמתו

משניות מבוארות

מסכת טהרות פרק א

על הטמאות החמורות, והיא ענין טהרתם, דבר בעינו הטמאות הקלות, שאין בהם אלא הערב שמש, וסדר אחר מסכת פרה מסכת טהרות, וקרא שמה טהרות בלשון נקיה, שהעורב בה הוא בטהרת הטמאה. וסדר שזיעת הטמאה מצדו לדעת ענין הטהרה, הרמב"ם, ואף על פי שרש"ש כתב (בתחלת המסכת) ודמסת זו טהרה לנקבה

ט הסלים שבנקבל טלים שדרכן להוליד בקה פרות או זכלים על התמור והם מחברים זה בזה, והמטה של טרבל, כלי בעל חיות ודשין בו התבואות, וקרו של לביה קרון שהוא עשוי במטה של מתי הנקרא לביה. וקוריון בעמון את המה שלא יפלו. וקוריון של יוצאי דרומים קרויה הממה וזהו הממליות בהם מים לשותו, והן עשויין חליות כממה קרנות שנתחבים זה בזה כדי לתארץ שטוב וסופו להפטר, לא אבוב מבור מוק, ושלת של המפתחות, ושל המכוסים שהבוכים נשקל אחד לשני, כדי שלא יאבדו הבגדים הקטנים, והבגד שהוא תפור בגלאים, שמי תחיות לבגד גדך זמר שפתרן בחושי שפתן וסופו להפטר, כל אלה הם חבר לטמאה, אם נטמא אחד נטמא השני, ואינו חבר לטהרה שאם הזה על אחד מהם לא נטהר השני, כל מקום שאתה שומע חבר לטמאה ואינו חבר לטהר אין זה אלא גוריי מדברייהם (דברייהם), ולכן נקט לחמרה בשתייהן. * כסוי מיחם כסוי קומקום של נחשת שנתממים בו המים שהוא מחבר לשלשלת, בית שאם נטמא הכסוי נטמא המים ואינו חבר להנהיה, שאם היה על המיחם לא טהר הכסוי. בית הלל אמרים היה על המיחם הזה, הני נטהר גם הכסוי, דהמיחם עקר הקלי והכסוי פגדיו רוב פמים, אבל הזה על הכסוי לא היה לא הטהר המיחם. הכל כשרין להזות אפילו ישראל גרל, כגון שמתו

כ"ג אב

על הטמאות החמורות, והיא ענין טהרתם, דבר בעינו הטמאות הקלות, שאין בהם אלא הערב שמש, וסדר אחר מסכת פרה מסכת טהרות, וקרא שמה טהרות בלשון נקיה, שהעורב בה הוא בטהרת הטמאה. וסדר שזיעת הטמאה מצדו לדעת ענין הטהרה, הרמב"ם, ואף על פי שרש"ש כתב (בתחלת המסכת) ודמסת זו טהרה לנקבה

ט הסלים שבנקבל טלים שדרכן להוליד בקה פרות או זכלים על התמור והם מחברים זה בזה, והמטה של טרבל, כלי בעל חיות ודשין בו התבואות, וקרו של לביה קרון שהוא עשוי במטה של מתי הנקרא לביה. וקוריון בעמון את המה שלא יפלו. וקוריון של יוצאי דרומים קרויה הממה וזהו הממליות בהם מים לשותו, והן עשויין חליות כממה קרנות שנתחבים זה בזה כדי לתארץ שטוב וסופו להפטר, לא אבוב מבור מוק, ושלת של המפתחות, ושל המכוסים שהבוכים נשקל אחד לשני, כדי שלא יאבדו הבגדים הקטנים, והבגד שהוא תפור בגלאים, שמי תחיות לבגד גדך זמר שפתרן בחושי שפתן וסופו להפטר, כל אלה הם חבר לטמאה, אם נטמא אחד נטמא השני, ואינו חבר לטהרה שאם הזה על אחד מהם לא נטהר השני, כל מקום שאתה שומע חבר לטמאה ואינו חבר לטהר אין זה אלא גוריי מדברייהם (דברייהם), ולכן נקט לחמרה בשתייהן. * כסוי מיחם כסוי קומקום של נחשת שנתממים בו המים שהוא מחבר לשלשלת, בית שאם נטמא הכסוי נטמא המים ואינו חבר להנהיה, שאם היה על המיחם לא טהר הכסוי. בית הלל אמרים היה על המיחם הזה, הני נטהר גם הכסוי, דהמיחם עקר הקלי והכסוי פגדיו רוב פמים, אבל הזה על הכסוי לא היה לא הטהר המיחם. הכל כשרין להזות אפילו ישראל גרל, כגון שמתו

על הטמאות החמורות, והיא ענין טהרתם, דבר בעינו הטמאות הקלות, שאין בהם אלא הערב שמש, וסדר אחר מסכת פרה מסכת טהרות, וקרא שמה טהרות בלשון נקיה, שהעורב בה הוא בטהרת הטמאה. וסדר שזיעת הטמאה מצדו לדעת ענין הטהרה, הרמב"ם, ואף על פי שרש"ש כתב (בתחלת המסכת) ודמסת זו טהרה לנקבה

ט הסלים שבנקבל טלים שדרכן להוליד בקה פרות או זכלים על התמור והם מחברים זה בזה, והמטה של טרבל, כלי בעל חיות ודשין בו התבואות, וקרו של לביה קרון שהוא עשוי במטה של מתי הנקרא לביה. וקוריון בעמון את המה שלא יפלו. וקוריון של יוצאי דרומים קרויה הממה וזהו הממליות בהם מים לשותו, והן עשויין חליות כממה קרנות שנתחבים זה בזה כדי לתארץ שטוב וסופו להפטר, לא אבוב מבור מוק, ושלת של המפתחות, ושל המכוסים שהבוכים נשקל אחד לשני, כדי שלא יאבדו הבגדים הקטנים, והבגד שהוא תפור בגלאים, שמי תחיות לבגד גדך זמר שפתרן בחושי שפתן וסופו להפטר, כל אלה הם חבר לטמאה, אם נטמא אחד נטמא השני, ואינו חבר לטהרה שאם הזה על אחד מהם לא נטהר השני, כל מקום שאתה שומע חבר לטמאה ואינו חבר לטהר אין זה אלא גוריי מדברייהם (דברייהם), ולכן נקט לחמרה בשתייהן. * כסוי מיחם כסוי קומקום של נחשת שנתממים בו המים שהוא מחבר לשלשלת, בית שאם נטמא הכסוי נטמא המים ואינו חבר להנהיה, שאם היה על המיחם לא טהר הכסוי. בית הלל אמרים היה על המיחם הזה, הני נטהר גם הכסוי, דהמיחם עקר הקלי והכסוי פגדיו רוב פמים, אבל הזה על הכסוי לא היה לא הטהר המיחם. הכל כשרין להזות אפילו ישראל גרל, כגון שמתו

מסכת טהרות

על הטמאות החמורות, והיא ענין טהרתם, דבר בעינו הטמאות הקלות, שאין בהם אלא הערב שמש, וסדר אחר מסכת פרה מסכת טהרות, וקרא שמה טהרות בלשון נקיה, שהעורב בה הוא בטהרת הטמאה. וסדר שזיעת הטמאה מצדו לדעת ענין הטהרה, הרמב"ם, ואף על פי שרש"ש כתב (בתחלת המסכת) ודמסת זו טהרה לנקבה

ט הסלים שבנקבל טלים שדרכן להוליד בקה פרות או זכלים על התמור והם מחברים זה בזה, והמטה של טרבל, כלי בעל חיות ודשין בו התבואות, וקרו של לביה קרון שהוא עשוי במטה של מתי הנקרא לביה. וקוריון בעמון את המה שלא יפלו. וקוריון של יוצאי דרומים קרויה הממה וזהו הממליות בהם מים לשותו, והן עשויין חליות כממה קרנות שנתחבים זה בזה כדי לתארץ שטוב וסופו להפטר, לא אבוב מבור מוק, ושלת של המפתחות, ושל המכוסים שהבוכים נשקל אחד לשני, כדי שלא יאבדו הבגדים הקטנים, והבגד שהוא תפור בגלאים, שמי תחיות לבגד גדך זמר שפתרן בחושי שפתן וסופו להפטר, כל אלה הם חבר לטמאה, אם נטמא אחד נטמא השני, ואינו חבר לטהרה שאם הזה על אחד מהם לא נטהר השני, כל מקום שאתה שומע חבר לטמאה ואינו חבר לטהר אין זה אלא גוריי מדברייהם (דברייהם), ולכן נקט לחמרה בשתייהן. * כסוי מיחם כסוי קומקום של נחשת שנתממים בו המים שהוא מחבר לשלשלת, בית שאם נטמא הכסוי נטמא המים ואינו חבר להנהיה, שאם היה על המיחם לא טהר הכסוי. בית הלל אמרים היה על המיחם הזה, הני נטהר גם הכסוי, דהמיחם עקר הקלי והכסוי פגדיו רוב פמים, אבל הזה על הכסוי לא היה לא הטהר המיחם. הכל כשרין להזות אפילו ישראל גרל, כגון שמתו

שזיעת הטמאה מצדו לדעת ענין הטהרה (מסך דברי הרמב"ם). כשהשלים לדבר